

különcködés, a helyét nem találó nyugtalanság, bizonytalanság a mozgatója, hanem éppen az, hogy megtalálta a helyét; lába alatt ott a fundamentum: a népi és a nemzeti örökség; feje fölött a vezérlőcsillag — tiszta fényével, a szocialista emberség csúcsaira hívogató fényével. Elégedetlensége elsősorban önmagával szembeni elégedetlenség. Szinte ostorozza. Űzi a nagy vágy: úgy írni, hogy hasson, hogy formáljon, hogy a nép életében alakító erővé váljon. Néphez szóló irodalmat akar és az irodalomhoz szóló népét!

S aztán vallanom kell Váci Mihály *költészetének megragadó szépségéről*.

Váci költészetében az érzelem és a gondolat egymásba játszódását figyelhetjük meg.

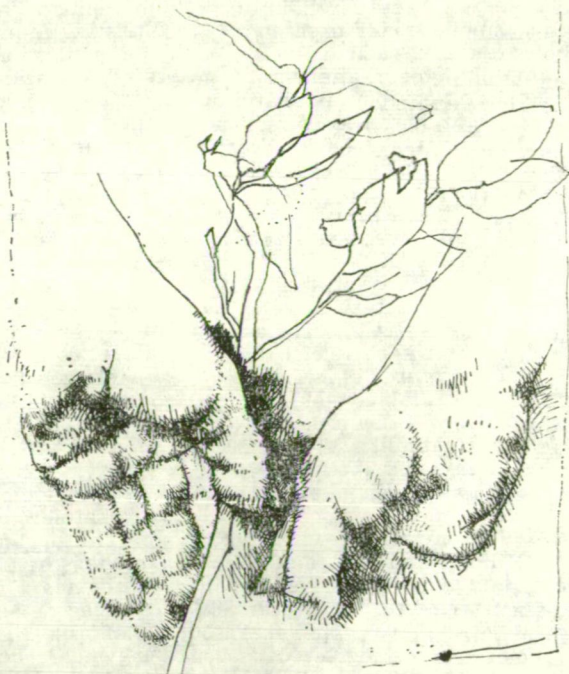
Volt költészetének olyan periódusa, amikor minden érzelmemmé finomodott benne. S ekkor az érzelem milyen gazdagsága virágzott ki: az emlékezés ellágyulása, a szerelem finomsága, a meggyőződés, az akarás heve, az ostorozás indulata. Aztán néhány év óta annak lehetünk a tanúi, hogy a gondolat kezdi átfogni, átölelni verseiben az érzelmet is. S a gondolat változatai: a meditáció, a töprengés, a vívódás, a satirikus jelleg megbontja a vers higgadt építkezését, új költői értékek tűnnek fel alkotásaiban — a finom, tiszta és csiszolt képek mellett!

S vallanom kell arról is, hogy *mit jelent nekem a költővel — az emberi közelség, a közvetlen találkozás lehetősége*.

Nekem a költő mint ember is nagy ember. Gazdag ember! Mélyebben éli át azt, ami engem is foglalkoztat; örömet finomabban szólaltatja meg; szenvedéseimnek, vívódásaimnak megrázóbb hangú elkiáltója.

A nagy költő élete nemzeti érték és kincs! Ezért szeretem és szerettetem Váci Mihályt.

Boldog vagyok, hogy ma este Váci Mihály megajándékozott bennünket jelenlétével és költészetével.

BOZSIK ISTVÁN: FAÜLTETES